

Proloog

De dag was grauw en bitter koud en de honden weigerden het spoor te volgen.

De grote zwarte teef had één keer aan de afdrucken van de beer gesnuffeld en was toen achteruitgedeinsd en met de staart tussen de poten naar de meute terug geslopen. De honden zaten zielig op een kluitje aan de rivieroever, terwijl de wind naar ze hapte. Ook Chet voelde hem door zijn vele lagen zwarte wol en verhard leer heen bijten. Het was hier verdomme veel te koud voor mens of dier, maar toch waren ze er. Zijn mond vertrok en hij kon bijna voelen hoe de zweren op zijn wangen en nek rood en vurig werden. *Ik zou nu veilig terug moeten zijn bij de Muur om voor die rotraven te zorgen en de haar aan te maken voor de ouwe maester Aemon.* Dat was hem afgenomen door de bastaard Jon Sneeuw en door die dikke vriend van hem, Sam Tarling. Het was hun schuld dat hij met een meute honden diep in het spookwoud zat, terwijl zijn kloten eraf vrozen.

‘Bij de zevende hel.’ Hij rukte hard aan de riemen om de aandacht van de honden te trekken. ‘Zoek, rotzakken. Dat is een berenprent. Willen jullie iets te vreten of niet? *Vind!*’ Maar de honden kropen alleen maar dicht op elkaar en jankten. Chet liet zijn korte zweep boven hun koppen knallen en de zwarte teef gromde naar hem. ‘Hond zou net zo goed smaken als beer,’ waarschuwde hij haar, en bij ieder woord sloeg zijn adem wit uit.

Lark de Zusterman stond met zijn armen voor zijn borst gekruist en zijn handen onder zijn oksels geschoven. Hij droeg zwarte wollen handschoenen, maar klaagde alsmaar over ijskoude vingers. ‘Met die rotkou kun je niet jagen,’ zei hij. ‘Laat die beer toch barsten, die is het niet waard om voor te bevriezen.’

‘We kunnen niet met lege handen terugkomen, Lark,’ gromde Paultje onder de bruine bakkebaarden waarmee het merendeel van zijn gezicht begroeid was. ‘Dat zou de opperbevelhebber niet leuk vinden.’ Onder ’s mans platgeslagen mopsneus was het snot tot ijs bevroren. Een enorme hand met een dikke bonthandschoen was stevig om een speerschacht geklemd.

‘Die ouwe Beer kan ook barsten,’ zei de Zusterman, een mager

kereltje met een scherp gezicht en nerveuze blikken. ‘Mormont haalt de ochtend niet, weet je nog? Wie maalt erom wat hij leuk vindt of niet?’

Paultje knipperde met zijn zwarte oogjes. Misschien was hij het inderdaad vergeten, dacht Chet, hij was stom genoeg om bijna alles te vergeten. ‘Waarom moeten we de ouwe Beer doodmaken? Waarom gaan we niet gewoon weg en laten hem met rust?’

‘Dacht je dat hij ons met rust liet?’ zei Lark. ‘Die gaat jacht op ons maken. Wil je opgejaagd worden, grote schaapskop die je bent?’

‘Nee,’ zei Paultje. ‘Dat wil ik niet. Nee hoor.’

‘Dus je maakt hem af?’ zei Lark.

‘Ja.’ De reusachtige kerel liet de onderkant van zijn speer op de bevroren rivieroever neerdalen. ‘Dat doe ik. Hij hoort niet op ons te jagen.’

De Zusterman trok zijn handen onder zijn oksels vandaan en keerde zich naar Chet toe. ‘We moeten *alle* officieren doden, vind ik.’

Chet kon het niet meer horen. ‘Daar hebben we het al over gehad. De ouwe Beer sterft, en Bleyn van de Schaduwtoeren. Larf en Aethan ook, die hebben pech dat ze de wacht getrokken hebben. Dywen en Bannen om hun spoorzoekering en ser Biggetje om de raven. Dat is *alles*. We doden ze stilletjes in hun slaap. Eén kreet en we zijn allemaal voer voor de wormen.’ Zijn zweren waren rood van woede. ‘Doe gewoon je taak en zorg dat je neven de hunne doen. En Paul, probeer je te herinneren dat het de *derde* wacht is, niet de tweede.’

‘Derde wacht,’ zei de grote man door de haren en het bevroren snot heen. ‘Ik en Zachtvoet. Ik zal erom denken, Chet.’

Het was vannacht nieuwe maan, en ze hadden met de indeling van de wacht geknoeid zodat ze met acht van hun eigen mensen op post stonden, en nog twee om de paarden te bewaken. De tijd zou nooit meer zo rijp zijn. De wildlingen konden nu trouwens iedere dag komen. Chet was van plan een heel eind weg te zijn voor het zover was. Hij wilde blijven leven.

Driehonderd gezworen broeders van de Nachtwacht waren naar het noorden gereden, tweehonderd uit Slot Zwart en nog eens honderd uit de Schaduwtoeren. Het was de grootste wachtrit sinds mensenheugenis, bijna een derde van de totale bezetting van de Wacht. Ze wilden Ben Stark, ser Waymar Roys en de andere vermiste wachtruikers zoeken en zien te ontdekken waarom de wildlingen hun dorpen verlieten. Welnu, ze waren niet dichterbij Stark en Roys dan

toen ze de Muur verlieten, maar ze hadden wel ontdekt waar alle wildlingen heen waren – de ijzige hoogten van de godvergeten Vorstkaken in. Daar hadden ze mogen blijven tot het eind der tijden zonder dat Chets zweren er ook maar enigszins van zouden opvlammen.

Maar nee. Ze kwamen naar beneden. Omlaag langs het Melkwater.

Als Chet opkeek kon hij het zien. De rotsachtige rivieroeveren hadden baarden van ijs en het melkwitte water stroomde eindeloos uit de Vorstkaken omlaag. En nu kwamen Mans Roover en zijn wildlingen langs diezelfde weg omlaagstromen. Thoren Smalhout was drie dagen geleden teruggekomen, onder het schuim, terwijl hij de ouwe Beer vertelde wat zijn verkenners hadden gezien, vertelde zijn man Kets Witoog het aan de rest. ‘Ze zitten nog vrij hoog in de heuvels, maar ze komen eraan,’ zei Kets, terwijl hij zijn handen aan het vuur warmde. ‘Harma de Hondenkop voert de voorhoede aan, die pokkenteef. Jenner is omhooggeslopen naar haar kamp en heeft haar duidelijk bij het vuur zien zitten. Die idioot van een Tommerjon wou d’r met een pijl om zeep helpen, maar Smalhout had zijn hersens beter bij elkaar.’

Chet spuwde. ‘Met hoeveel waren ze, heb je dat gezien?’

‘Meer dan veel. Twintig- tot dertigduizend, we zijn niet gebleven om ze te tellen. Harma had er vijfhonderd in de voorhoede, stuk voor stuk te paard.’

Rondom het vuur wisselden de mannen bezorgde blikken. Het was al een zeldzaamheid als je tien bereden wildlingen aantrof, maar vijfhonderd...

‘Smalhout stuurde Bannen en mij met een boog om de voorhoede heen om een kijkje bij de hoofdmacht te nemen,’ vervolgde Kets. ‘Er kwam geen eind aan. Ze gaan zo traag als een bevroren rivier, een mijl of vier, vijf per dag, maar ze zien er niet uit alsof ze van plan zijn naar hun dorpen terug te gaan. Meer dan de helft bestond uit vrouwen en kinderen en ze dreven hun vee voor zich uit, geiten, schapen, zelfs oerossen met treksleden erachter. Die waren beladen met balen bont en repen vlees, kooien vol kippen, karntonnen en spinnewielen, alles wat ze maar hebben, de hele zoot. De muilezels en garrons waren zo zwaar beladen dat je elk moment dacht dat hun rug zou breken. De vrouwen ook.’

‘En ze trekken langs het Melkwater?’ vroeg Lark de Zusterman. ‘Dat zei ik toch?’

Het Melkwater zou hen bij de Vuist der Eerste Mensen brengen,

het oude ringfort waar het kamp van de Nachtwacht was. Iedereen met maar een greintje verstand begreep dat het tijd was om de staken uit de grond te trekken en terug te vallen op de Muur. De ouwe Beer had de Vuist versterkt met pieken, kuilen en voetangels, maar tegen zo'n grote schare had dat geen enkele zin. Als ze hier bleven zouden ze overspoeld en overweldigd worden.

En Thoren Smalhout wilde juist aanvallen. Mooie Donneel Heuvel was de schildknaap van ser Mallador Slot, en de vorige nacht was Smalhout naar Slots tent gekomen. Ser Mallador was dezelfde mening toegedaan als de oude ser Ottyn Welck en had erop aangedrongen dat ze zich op de Muur zouden terugtrekken, maar Smalhout probeerde hem op andere gedachten te brengen. 'Die Koningachter-de-Muur verwacht nooit dat we zo ver noordelijk zitten,' had hij volgens Mooie Donneel gezegd. 'En dat grote leger is een rommelig zootje vol nutteloze monden die niet weten aan welke kant ze een zwaard moeten vasthouden. Eén klap en de lust tot vechten vergaat ze. Dan hollen ze jankend naar hun bouwvallen terug om daar de eerstkomende vijftig jaar te blijven.'

Driehonderd tegen dertigduizend. Je reinste waanzin, noemde Chet dat, en het was nog krankzinniger dat ser Mallador zich had laten overhalen en dat ze nu met z'n tweeën op het punt stonden de ouwe Beer om te kletsen. 'Als we te lang wachten is de kans misschien voorgoed verkeken,' zei Smalhout tegen iedereen die het maar horen wilde.

'Wij zijn het schild dat de rijken der mensen beschermt,' bracht ser Ottyn Welck daartegen in. 'Je smijt je schild niet zomaar weg.' Waarop Thoren Smalhout zei: 'De beste verdediging in een zwaardgevecht is de vijand met één snelle klap doodslaan, niet wegkruipen achter je schild.'

Noch Smalhout, noch Welck voerde echter het bevel. Dat deed heer Mormont, en heer Mormont wachtte op zijn andere verkenner, op Jarmen Bokwel en de mannen die de Reuzentrap hadden beklommen, en op Qhorin Halfhand en Jon Sneeuw, die de Snerpende Pas waren gaan onderzoeken. Maar Bokwel en Halfhand deden er lang over om terug te komen. *Dood, dat zit er dik in.* Chet stelde zich voor hoe Jon Sneeuw blauw en bevroren op een kale bergtop lag met een wildlingenspeer in zijn bastaardaars. Bij die gedachte moest hij glimlachen. *Ik hoop dat ze die rotwolf van hem ook hebben afgemaakt.*

'Er zit hier geen beer,' besloot hij abrupt. 'Dit is maar een ouwe prent. Terug naar de Vuist.' De honden rukten hem bijna omver, die

wilden net zo graag terug als hij. Misschien dachten ze dat ze gevoerd zouden worden. Chet moest lachen. Hij had ze nu al drie dagen niet gevoerd om ze vals en hongerig te maken. Vóór hij vannacht in het donker de benen nam zou hij ze tussen de paarden loslaten zodra Mooie Donneel Heuvel en Karl Horrelvoet de lijnen hadden doorgesneden. *Dan krioelt de hele Vuist straks van de grommende honden, en van de paarden die in paniek door de vuren derven en over de ringwal springen en de tenten omver trappen.* In alle verwarring kon het uren duren voordat iemand zou merken dat er veertien broeders ontbraken.

Lark had er twee keer zoveel willen meenemen, maar wat kon je ook verwachten van zo'n stomme Zusterman wiens adem naar vis stonk. Eén woord in het verkeerde oor gefluisterd, en voor je het wist was je een kopje kleiner. Nee, veertien was een goed aantal, genoeg om te doen wat nodig was, maar niet te veel om het geheim te houden. Chet had de meesten zelf gerekruteerd. Paultje was een van zijn eigen mensen, de sterkste man op de Muur, al was hij trager dan een dooie slak. Hij had een wildling eens de rug gebroken door hem te omhelzen. Dolk hadden ze ook, genoemd naar zijn favoriete wapen, en de kleine grauwe man die de broeders Zachtvoet noemden. Die had in zijn jonge jaren wel honderd vrouwen verkracht en gaf er hoog over op dat ze hem geen van allen ooit gezien of gehoord hadden voor hij hem erin stak.

Het plan was van Chet. Hij was het brein. Ruim vier jaar had hij het goed gehad als oppasser van de oude maester Aemon, totdat die bastaard Jon Sneeuw hem had gewipt om te zorgen dat die dikke vriend van hem dat baantje kreeg. Als hij vannacht Sam Tarling vermoordde zou hij ser Biggetje eerst 'veel liefs voor heer Sneeuw' in het oor fluisteren voor hij hem de keel afsneed om het bloed door al die lagen vet heen naar buiten te laten borrelen. Chet kende de raven, dus die zouden hem geen last bezorgen, net zomin als Tarling. Eén aanraking en die lafbek zou het in zijn broek doen en om zijn leven snotteren. *Lekker laten soebatten, het zal hem niet helpen.* Als hij zijn keel had opengelegd zou hij de kooien openen en de vogels weggagen, zodat geen enkel bericht de Muur zou bereiken. Zachtvoet en Paultje zouden de ouwe Beer doden, Dolk nam Blyen voor zijn rekening en Lark en zijn neven zouden Bannen en de oude Dywen het zwiigen opleggen om te voorkomen dat die hun spoor zouden oppikken. Ze hadden voor twee weken voedsel opgeslagen en Mooie Donneel en Karl Horrelvoet zouden de paarden gereedhouden. Als Mormont dood was ging het bevel op ser Ottyn

Welck over, een versleten oude kerel aan het eind van zijn krachten. *Die gaat vóór zonsondergang hard hollend naar de Muur terug en zal ook geen manschappen aan onze achtervolging verspillen.*

De honden sleurden hem tussen de bomen door. Chet kon de Vuist door het groen heen omhoog zien wijzen. Het was zo'n donkere dag dat de ouwe Beer de toortsen had laten aansteken. Ze brandden in een grote cirkel op de ringwal die de top van de steile, rotsige heuvel bekroonde. Met zijn drieën doorwaadden ze een beek. Het water was steenkoud en op het oppervlak breidden zich ijskorsten uit. 'Ik ga naar de kust,' vertrouwde Lark de Zusterman hun toe. 'Ik en m'n neven. We bouwen een boot en varen naar de Zusters terug.'

En thuis zullen ze weten dat jullie deserteurs zijn en jullie je stomme koppen afhakken, dacht Chet. Als je je woorden had gezegd kon je de Nachtwacht niet meer uit. Ze zouden je overal in de Zeven Koninkrijken grijpen en doden.

Olo Hakhand, ja die had het erover dat hij terug zou varen naar Tyrosh, waar volgens hem een man zijn hand niet kwijtraakte vanwege wat eerzaam dievenwerk, of weggestuurd werd om langzaam dood te vriezen omdat hij bij de vrouw van een ridder in bed was aangetroffen. Chet had overwogen met hem mee te gaan, maar hij sprak hun glibberige meidentaaltje niet. En wat was er voor hem te doen in Tyrosh? Hij was opgegroeid in Wijvenmoer en had geen noemenswaardig vak geleerd. Zijn vader had zijn godganse leven in andermans velden gewroet op zoek naar bloedzuigers. Dan kleedde hij zich uit op een dikke leren lendelap na en waadde het drabbig water in. Als hij weer bovenkwam zat hij onder, van zijn tepels tot zijn enkels. Soms moest Chet hem helpen de bloedzuigers eraf te trekken. Eens had zich er een aan zijn handpalm gehecht, en hij had hem vol walging tegen een muur geplet. Zijn vader had hem daar tot bloedens toe voor afgetuigd. De maesters kochten de bloedzuigers voor een penning de twaalf.

Lark moest maar naar huis gaan als hij daar zin in had, en die verdomde Tyroshi ook, maar Chet niet. Zelfs als hij Wijvenmoer nooit meer terugzag zou dat nog te vroeg zijn. Persoonlijk was de aanblik van Crasters Burcht hem wel bevallen. Craster hing daar de grote heer uit, dus waarom zou hij dat niet ook doen? Dat zou nog eens lachen zijn. Chet, de zoon van de bloedzuigerman, een heer met een burcht. Als banier zou hij een dozijn bloedzuigers op een roze veld kunnen nemen. Maar waarom zou hij het eigenlijk bij heer laten? Misschien kon hij wel koning worden. *Mans Roover is*

als kraai begonnen. Ik zou het net als hij tot koning kunnen schoppen en een stelletje vrouwen nemen. Craster had er negentien, de jongsten niet meegerekend, de dochters met wie hij het bed nog niet ingedoken was. De helft van die vrouwen was even oud en lelijk als Craster zelf, maar dat deed er niet toe. De oudjes kon Chet voor zich laten koken en schoonmaken, wortels rooien en varkens voeren, terwijl de jonkies zijn bed warmden en zijn kinderen baarden. Craster zou geen bezwaar maken als hij eenmaal door Paultje was omhelsd.

De enige vrouwen die Chet ooit had gehad, waren de hoeren waarvoor hij in Molstee had betaald. Toen hij jonger was waren de dorpsmeisjes bij de aanblik van zijn gezicht, met die zweren en dat gezwel, prompt onpasselijk geworden en hadden hem de rug toegekeerd. Die slet van een Bessa was de ergste geweest. Ze had haar benen voor elke knul in Wijvenmoer gespreid, dus waarom niet voor hem, had hij gedacht. Hij had zelfs nog een ochtendje veldbloemen geplukt toen hij hoorde dat ze daarvan hield, maar ze had hem alleen maar in zijn gezicht uitgelachen en gezegd dat ze nog eerder met zijn vaders bloedzuigers in bed zou kruipen dan met hem. Maar ze lachte niet meer toen hij haar aan zijn mes reeg. Het gezicht dat ze toen trok had hem plezier gedaan, dus had hij het mes eruit getrokken en nog eens in haar gestoken. Toen ze hem bij Zevenstromen te pakken kregen, nam de oude heer Walder Frey niet eens de moeite hem persoonlijk te berechten. Hij stuurde een van zijn bastaarden, die Walder Stroom, en voor hij er erg in had was Chet met die smerig riekende zwarte duivel Yoren onderweg naar de Muur. Hij had zijn enige aangename ogenblik met de rest van zijn leven moeten betalen.

Maar nu was hij van plan dat leven weer op te eisen, en Crasters vrouwen erbij. *Die verknijpte oude wildling heeft gelijk. Als je een vrouw wilt dan neem je haar, en niks bloemetjes geven in de hoop dat ze misschien haar ogen sluit voor je rottige zweren.* Die vergissing zou Chet niet meer begaan.

Het zou goed gaan, hield hij zichzelf voor de honderdste keer voor. *Zolang we maar netjes wegkomen.* Ser Ottyn zou naar de Schaduwtoeren gaan, in zuidelijke richting. Dat was de kortste weg naar de Muur. *Om ons zal hij zich niet bekommeren, Welck niet, die wil alleen maar heelhuids naar huis.* Thoren Smalhout, ja, die zou de aanval willen doorzetten, maar Ser Ottyns voorzichtigheid zat te diep en hij was de oudste. *Het doet er toch niet toe. Als we eenmaal weg zijn mag Smalhout aanvallen wie hij wil. Ons een zorg.*

Als ze geen van allen ooit de Muur bereiken zal geen hond ons komen zoeken, ze zullen denken dat we samen met de anderen zijn omgekomen. Die gedachte was nieuw, en even kwam hij in de verleiding. Maar om Smalhout het bevel te bezorgen zouden ze ook ser Ottyn en ser Mallador Slot moeten doden, en die werden dag en nacht goed bewaakt... nee, dat risico was te groot.

‘Chet,’ zei Paultje, terwijl ze op een sukkeldrafje over een stenig wildspoor tussen wachtbomen en krijgsdennen liepen, ‘wat doen we met die vogel?’

‘Welke klotevogel?’ Het laatste wat hij nu kon gebruiken was een schaapskop die over een vogel bazelde.

‘De raaf van de ouwe Beer,’ zei Paultje. ‘Als we hem doden, wie voert dan die vogel?’

‘Wat kan ons dat nou verdommen? Maak die vogel desnoods ook af.’

‘Vogels doe ik nooit geen kwaad,’ zei de enorme kerel. ‘Maar dit is een sprekende vogel. Als die nou eens zegt wat we gedaan hebben?’

Lark de Zusterman lachte. ‘Paultje, z’n schedel is zo dik als een kasteelmuur.’

‘Hou je kop,’ zei Paultje dreigend.

‘Paul,’ zei Chet, voordat de enorme kerel te boos zou worden, ‘als ze die ouwe met doorgesneden keel in een plas bloed vinden, hebben ze geen vogel nodig om te weten dat-ie vermoord is.’

Daar moest Paultje even op herkauwen. ‘Ja, dat is waar,’ gaf hij toe. ‘Mag ik de vogel dan hebben? Ik mag dat beest wel.’

‘Hij is van jou,’ zei Chet, in de hoop dat hij dan zijn mond zou houden.

‘We kunnen hem altijd nog opvreten als we honger krijgen,’ merkte Lark op.

Paultje versomberde weer. ‘Als je toch probeert mijn vogel op te vreten, Lark! Dat zou ik je niet aanraden.’

Chet hoorde dat hun stemmen tussen de bomen door droegen. ‘Willen jullie allebei je stomme koppen houden? We zijn bijna bij de Vuist.’

Ze kwamen vlak bij de westflank van de heuvel te voorschijn en liepen eromheen naar het zuiden, waar de helling glooiender was. Bij de rand van het woud waren een stuk of wat boogschutters aan het oefenen. Ze hadden silhouetten in de stammen gekerfd en schooten daar met pijlen op. ‘Kijk es,’ zei Lark, ‘een big met een boog.’

En inderdaad, de dichtstbijzijnde schutter was niemand minder

dan ser Biggetje, die dikke knul die zijn plaatsje bij maester Aemon had ingepikt. De aanblik van Samwel Tarly was al genoeg om hem woedend te maken. Als oppasser van maester Aemon had hij het beter gehad dan ooit. De oude, blinde man was niet veeleisend, en Clydas had trouwens grotendeels in zijn behoeften voorzien. Chets plichten waren simpel: het roekenhuis schoonmaken, wat haardvuren aanmaken, wat maaltijden halen... en Aemon sloeg hem nooit. *Denkt dat hij gewoon naar binnen kan wandelen en mij eruit schoppen, omdat hij hooggeboren is en kan lezen. Misschien vraag ik hem wel om mijn mes te lezen voor ik zijn keel ermee openhaal.* ‘Lopen jullie maar door,’ zei hij tegen de anderen. ‘Dit moet ik zien.’ De honden trokken aan hem. Die wilden graag met de anderen mee, naar het voer dat ze op de top verwachtten te vinden. Chet gaf de teef een trap met de neus van zijn laars, en dat bracht ze enigszins tot bedaren.

Hij stond tussen de bomen toe te kijken hoe de dikke knul stond te worstelen met een boog die even lang was als hijzelf. Zijn rode vollemaansgezicht stond strak van de concentratie. Voor hem staken drie pijlen in de grond. Tarly zette er een op de pees en spande de boog, hield hem een poosje gespannen, terwijl hij probeerde te mikken, en liet los. De pijlschacht verdween in het groen. Chet schoot hard in de lach, een lekker afkeurend gehinnik.

‘Die vinden we nooit meer terug, en dan krijg ik de schuld,’ verklaarde Ed Tollet, de zure, grijscharige schildknaap die door iedereen Ed van de Smarten werd genoemd. ‘Er hoeft maar iets kwijt te raken of ze kijken mij erop aan, al sinds het moment dat ik mijn paard ben kwijtgeraakt. Alsof ik daar iets aan kon doen. Het beest was wit en het sneeuwde, wat hadden ze dan verwacht?’

‘Die is door de wind meegevoerd,’ zei Gren, nog zo’n vriendje van heer Sneeuw. ‘Probeer je boog stil te houden, Sam.’

‘Hij is zo zwaar,’ klaagde de dikzak, maar toch spande hij de boog nog eens. De tweede pijl vloog hoog de lucht in en zeilde tien voet boven het doelwit tussen de takken door.

‘Volgens mij heb je een blad van die boom geschoten,’ zei Ed van de Smarten. ‘De herfst valt al snel genoeg, die hoef je niet nog eens een handje te helpen.’ Hij zuchtte. ‘En we weten allemaal wat er op de herfst volgt. Goden, wat heb ik het koud. Schiet je laatste pijl af, Samwel, ik geloof dat mijn tong aan mijn verhemelte vastvriest.’

Ser Biggetje liet de boog zakken en Chet dacht dat hij het op een grienen zou zetten. ‘Het is te moeilijk.’

‘Opzetten, spannen en loslaten,’ zei Gren. ‘Schiet op.’

Plichtsgetrouw trok de dikke knul zijn laatste pijl uit de grond, zette hem op zijn boog, trok de pees aan en liet los. Hij deed het snel, zonder ingespannen langs de schacht te turen zoals de eerste twee keer. De pijl raakte het silhouet van houtskool laag in de borst en bleef trillend hangen. 'Ik heb hem *geraakt*.' Ser Biggetje klonk geschrokken. 'Gren, zag je dat? Ed, kijk eens, ik heb hem geraakt.'

'Recht tussen zijn ribben, zou ik zeggen,' zei Gren.

'Zou hij dood zijn geweest?' wilde de dikke jongen weten.

Tollet haalde zijn schouders op. 'Misschien zijn long doorboord, als-ie die had gehad. De meeste bomen hebben er geen.' Hij nam Sam de boog af. 'Ik heb weleens een slechter schot gezien. En zelf gedaan.'

Ser Biggetje straalde. Als je hem zo zag zou je haast denken dat hij echt iets groots had verricht. Maar toen hij Chet en de honden zag verschrompelde zijn glimlach en stierf piepend weg.

'Je hebt een boom geraakt,' zei Chet. 'Eens kijken hoe je schiet als die jongens van Mans Roover komen. Die blijven niet met gespreide armen en ritselfende blaadjes staan, o nee. Die komen recht op je af en krijsen in je gezicht, en dan wed ik dat je die broek zó onderpiest. Eentje zal d'r z'n bijl pal tussen die varkens oogjes planten. Het laatste wat je hoort is de klap waarmee het ding je schedel splijt.'

De dikzak sidderde. Ed van de Smarten legde een hand op zijn schouder. 'Broeder,' zei hij plechtig, 'omdat het bij jou zo is gegaan wil dat nog niet zeggen dat zoiets ook Samwel overkomt.'

'Waar heb je het over, Tollet?'

'Over de bijl die jouw schedel heeft gekliefd. Klopt het dat de helft van je hersens eruit gelect en door je honden opgevrotten is?'

Gren, die grote lomperik, lachte en zelfs Samwel Tarling bracht een flauwe glimlach op. Chet gaf de dichtstbijzijnde hond een schop, rukte aan hun riemen en begon de heuvel te beklimmen. *Je glimlacht maar een eind weg, ser Biggetje. We zullen wel zien wie er vannacht lacht.* Hij wenste alleen dat hij tijd had om ook Tollet om zeep te helpen. *Een geschifte zwartkijker met een paardenbek, dat is-ie.*

Het was een hele klim, zelfs aan zijn kant van de Vuist, waar de helling het minst steil was. Ergens halverwege begonnen de honden te blaffen en te trekken, in de waan dat ze nu binnenkort te eten zouden krijgen. In plaats daarvan liet hij ze zijn laars proeven, en de grote lelijkerd die naar hem beet kreeg een klap van de zweep. Toen ze eenmaal vastlagen ging hij verslag uitbrengen. 'De sporen

waren er wel, zoals Reus had gezegd, maar de honden wilden er niet achteraan,' zei hij tegen Mormont, voor diens grote zwarte tent. 'Zo ver naar beneden bij de rivier kunnen het best oude prenten zijn.'

'Jammer.' Opperbevelhebber Mormont had een kale kop en een grote, ruige grijze baard, en hij klonk even moe als hij eruitzag. 'Met een beetje vers vlees hadden we ons allemaal beter gevoeld.' De raaf op zijn schouder knikte met zijn kop en bouwde hem na: 'Vlees. Vlees. Vlees.'

Als we die rothonden eens in de pot stopten, dacht Chet, maar hij hield zijn mond tot de ouwe Beer zei dat hij kon gaan. *En nu heb ik voor het laatst mijn hoofd voor die kerel gebogen*, zei hij tevreden bij zichzelf. Hij had de indruk dat het nog kouder werd, wat hij niet voor mogelijk had gehouden. De honden zaten zielig tegen elkaar aan in de hard bevroren modder, en Chet was half en half geneigd om bij ze te kruipen. In plaats daarvan wond hij een zwarte wollen sjaal om de onderkant van zijn gezicht, waarbij hij tussen de windsels een spleet voor zijn mond openliet. Als hij in beweging bleef had hij het warmer, merkte hij, dus deed hij langzaam de ronde langs de buitenwal met een pruim zuurblad. De zwarte broeders die op wacht stonden liet hij ook een of twee keer kauwen, luisterend naar wat ze te zeggen hadden. Geen van de mannen van de dagwacht waren in zijn plannen ingewijd, maar toch leek het hem goed om althans enigszins op de hoogte te zijn van wat ze dachten.

Het voornaamste wat ze dachten was dat het vervloekt koud was.

Toen de schaduwen lengden trok de wind aan. Hij snerpte met een hoog, dun geluid tussen de stenen van de ringwal door. 'Ik heb de pest aan dat geluid,' zei Reusje. 'Het klinkt net of er een baby in de bosjes om melk ligt te krijsen.'

Toen hij helemaal rond was en naar de honden terugliep werd hij daar door Lark opgewacht. 'De officieren zitten weer bij de ouwe Beer in de tent. Ze zijn heftig aan het discussiëren.'

'Dat doen die lui nou eenmaal,' zei Chet. 'Op Bleyen na zijn ze allemaal hooggeboren, zij worden dronken van woorden, niet van wijn.'

Lark schoof dichter naar hem toe. 'Die zaagselkop zeurt maar door over die vogel,' waarschuwde hij hem, terwijl hij om zich heen keek of er niemand in de buurt was. 'Nu vraagt hij of we ook zaadjes voor dat stuk ellende in voorraad hebben.'

'Het is een raaf,' zei Chet. 'Die vreten lijken.'

Lark grinnikte. 'Het zijne misschien?'

Of het jouwe. Chet had zo het idee dat ze de grote kerel harder nodig hadden dan Lark. ‘Maak je nou niet druk om Paultje. Jij voert jouw taak uit en hij de zijne.’

De schemering kwam al door het bos kruipen tegen de tijd dat hij de Zusterman kwijt was en was gaan zitten om zijn zwaard te wetten. Dat was verdomd lastig werken met handschoenen aan, maar hij was niet van plan ze uit te trekken. Hoe koud het ook was, de idioot die met zijn blote handen aan staal kwam was een lap huid kwijt.

Met zonsondergang begonnen de honden te janken. Hij trakteerde ze op water en scheldwoorden. ‘Nog een halve nacht, en jullie mogen het er zelf van nemen.’

Dywen stond bij het kookvuur te neuzelen toen Chet van Heek, de kok, zijn homp hard brood en zijn kom spek-en-bonensoep in ontvangst nam. ‘Het bos is te stil,’ zei de oude houtvester. ‘Geen kikkers bij die rivier, geen uilen in het donker. Ik heb nog nooit zulk dood hout gehoord.’

‘Die tanden van jou klinken anders ook nogal dood,’ zei Heek.

Dywen liet zijn houten gebit klapperen. ‘Geen wolven ook. Eerst wel, maar nu niet meer. Waar zouden ze heen zijn, denken jullie?’

‘Een warm plekje zoeken,’ zei Chet.

Van de ruim tien broeders die bij het vuur zaten hoorden er vier bij hem. Terwijl hij at keek hij hen een voor een met toegeknepen ogen strak aan, om te zien of er een bij was die stuk dreigde te gaan. Dolk leek vrij kalm. Hij zat zwijgend zijn mes te slijpen, zoals hij iedere avond deed. En Mooie Donneel Heuvel zat onbekommerd aan een stuk door moppen te tappen. Hij had witte tanden, volle rode lippen en blonde, zorgvuldig gekrulde lokken tot over zijn schouders, en hij beweerde de bastaard van een of andere Lannister te zijn. Wie weet was dat ook zo. Chet kon geen knappe jongens gebruiken en bastaarden al evenmin, maar Mooie Donneel leek zich goed staande te houden.

Minder zeker was hij van de houtvester die de broeders Zaaghout noemden, meer vanwege zijn gesnurk dan om wat voor geboomte dan ook. Op dit moment zag hij er onrustig genoeg uit om nooit meer te snurken. En Maslijn was nog erger. Ondanks de ijzige wind zag Chet het zweet over zijn gezicht lopen. In het vuurschijnsel blonken de vochtdruppels als even zovele natte parels. Maslijn at ook niet, hij zat maar naar zijn soep te staren, alsof hij elk moment onpasselijk kon worden van de lucht. *Die moet ik in de gaten houden,* dacht Chet.

‘Verzamelen!’ De kreet barstte plotseling uit een tiental kelen los en verspreidde zich snel naar alle uithoeken van het kamp op de heuveltop. ‘Mannen van de Nachtwacht! Verzamelen bij het vuur in het midden!’

Fronsend at Chet de rest van zijn soep op en liep achter de overigen aan.

De ouwe Beer stond voor het vuur met Smalhout, Slot, Welck en Bleyen op een rijtje achter zich. Mormont droeg een dikke mantel van zwart bont en zijn raaf zat op zijn schouder en poetste zijn zwarte veren. *Dit heeft vast niks goeds te betekenen.* Chet wong zich tussen Bruine Bernar en een paar mannen uit de Schaduwtoren in. Toen iedereen verzameld was, behalve de uitkijken in het bos en de wachters op de ringwal, schraapte Mormont zijn keel en spuwde. Zijn spuug bevroor voor het de grond raakte. ‘Broeders,’ zei hij. ‘Mannen van de Nachtwacht.’

‘Mannen!’ krijste zijn raaf. *‘Mannen! Mannen!’*

‘De wildlingen zijn op mars en dalen langs het Melkwater uit de bergen af. Thoren denkt dat hun voorhoede ons over tien dagen bereikt. Hun meest doorgewinterde plundersaars zullen zich bij Harma de Hondenkop in die voorhoede bevinden. De rest vormt waarschijnlijk de achterhoede of rijdt in de onmiddellijke nabijheid van Mans Roover zelf. Elders zullen hun strijders dunnetjes over de hele marslinie uitgesmeerd zijn. Ze hebben ossen, muilezels en paarden bij zich... maar niet zoveel. De meesten zullen te voet zijn, ongewapend en slecht getraind. De wapens die ze hebben zullen eerder van steen en been dan van staal zijn. Ze sjouwen vrouwen, kinderen, kudden schapen en geiten en al hun aardse bezittingen mee. Kortom, hoe talrijk ook, ze zijn kwetsbaar... *en ze weten niet dat wij hier zijn.* Laten we dat althans hopen en bidden.’

Ze weten het wel, dacht Chet. *Ellendige ouwe etterbuil, ze weten het zo zeker als de zon opkomt. Qhorin Halfhand is toch niet teruggekomen? En Jarmen Bokwel ook niet. Als een van die twee gepakt is weet je donders goed dat die wildingen daar inmiddels wel een paar verhaaltjes uitgewrongen zullen hebben.*

Smalhout trad naar voren. ‘Mans Roover wil door de Muur heen breken en de Zeven Koninkrijken in een bloedige oorlog storten. Maar dat spelletje kun je ook met z’n tweeën spelen. Morgen brengen wij de oorlog bij hem.’

‘We rijden met het ochtendkrieken op volle sterkte uit,’ zei de ouwe Beer, terwijl er een gemompel door de gelederen ging. ‘We rijden naar het noorden en maken dan een boog naar het westen. Te-

gen de tijd dat we omkeren is Harma's voorhoede de Vuist al ruimschoots voorbij. De heuvels onder aan de Vorstkaken zitten vol nauwe, kronkelige dalen die voor hinderlagen gemaakt zijn. Hun marslinie zal zich over vele mijlen uitstrekken. We zullen ze op verscheidene plaatsen tegelijk overvallen, en ze zullen zweren dat we met drieduizend man waren in plaats van met driehonderd.'

'We zullen hard toeslaan en vóór hun ruiters zich kunnen formeren om ons het hoofd te bieden zijn we weg,' zei Thoren Smalhout. 'Gaan ze in de achtervolging dan laten we ze lekker achter ons aanjagen, en dan maken we rechtsomkeert en slaan verderop in de colonne nog eens toe. We verbranden hun wagens, jagen hun kudden uiteen en slaan er zoveel mogelijk dood. Ook Mans Roover, als we hem vinden. Als ze uiteenvallen en hun bouwvallen opzoeken hebben we gewonnen. Zo niet, dan blijven we hen tot aan de Muur bestoken en zorgen we dat ze op hun weg een spoor van lijken achterlaten.'

'Het zijn er duizenden,' riep iemand achter Chet.

'Het wordt onze dood.' Dat was de stem van Maslijn, groen van angst.

'Dood!' krijste Mormonts raaf en klapperde met zijn zwarte vleugels. *'Dood, dood, dood.'*

'Voor velen van ons,' zei de ouwe Beer. 'Misschien voor allemaal. Maar zoals een andere opperbevelhebber duizend jaar geleden zei, dat is ook de reden dat we ons in het zwart kleden. Denk aan uw woorden, broeders. Want wij zijn de zwaarden in de duisternis, de wakers op de muren...'

'Het vuur dat brandt tegen de kou.' Ser Mallador Slot trok zijn slagzwaard.

'Het licht dat de dageraad brengt,' antwoordden anderen, en er werden meer zwaarden uit de schede getrokken.

Toen deed iedereen het en waren er bijna driehonderd opgeheven zwaarden, en even zoveel stemmen riepen: *'De hoorn die de slapers wekt! Het schild dat de rijken der mensen beschermt!'* Chet had geen andere keus dan met de overigen in te stemmen. De lucht dampte van hun adem en het vuurschijnsel fonkelde op het staal. Hij was blij om te zien dat Lark en Zachtvoet en Mooie Donneel Heuvel ook meededen, alsof ze net zulke idioten waren als de rest. Dat was goed. Het had geen zin om de aandacht te trekken nu hun tijd zo nabij was.

Toen het geschreeuw wegstierf hoorde hij opnieuw het geluid van de wind die aan de ringwal rukte. De vlammen kronkelden en hui-

verden alsof ook zij het koud hadden, en in de plotselinge stilte kras-
te de raaf van de ouwe Beer luidkeels en zei nogmaals: 'Dood.'

Slimme vogel, dacht Chet toen de officieren hen wegzonden en iedereen waarschuwden dat ze goed moesten eten en een lange nacht moesten zien te maken. Chet kroop onder zijn bontvellen bij de honden, zijn hoofd vol van alles wat er fout kon gaan. Als die verdomde eed een van zijn mensen nu eens van mening deed veranderen? Of als Paultje vergeetachtig was en Mormont tijdens de tweede wacht probeerde te doden in plaats van tijdens de derde? Of als Maslijn de moed verloor, of iemand hen verklikte, of...

Hij merkte dat hij naar de nacht lag te luisteren. De wind klonk echt als een jammerend kind, en zo nu en dan hoorde hij mensentemmen, het gehinnik van een paard, een houtblok dat knapte in het vuur. Maar verder niets. *Wat is het stil.*

Het gezicht van Bessa zweefde hem voor ogen. *Het was niet dat mes dat ik in je had willen steken*, wilde hij tegen haar zeggen. *Ik had bloemen voor je geplukt, wilde rozen en boerenwormkruid en goudkelkjes, daar was ik de hele ochtend mee bezig geweest.* Zijn hart bonkte als een trommel, zo luid dat hij bang was dat het kamp er wakker van zou worden. Overal om zijn mond zat er ijs in zijn baard. *Hoe kom ik nou weer op Bessa?* Altijd als hij aan haar dacht had hij zich uitsluitend herinnerd hoe ze eruitzag toen ze doodging. Wat was er met hem aan de hand? Hij kon nauwelijks ademen. Was hij in slaap gevallen? Hij ging op zijn knieën zitten en iets nats en kouds raakte zijn neus. Chet keek op.

Het sneeuwde.

Hij voelde de tranen op zijn wangen bevroren. *Dat is niet eerlijk!* wilde hij schreeuwen. Sneeuw zou al zijn werk tenietdoen, al zijn zorgvuldig gesmede plannen. Het was een zware bui. Overal om hem heen daalden dikke witte vlokken neer. Hoe moesten ze in die sneeuw hun voedselopslagplaatsen vinden, en het wildspoor waarlangs ze naar het oosten wilden? *Ze hebben Dywen en Bannen niet eens nodig om ons te vangen als we sporen in de verse sneeuw achterlaten.* En sneeuw maakte het terrein onzichtbaar, vooral bij nacht. Een paard kon over een boomwortel struikelen of een been breken op een steen. *Dit doet ons de das om*, besefte hij. *Nog voor we begonnen zijn. We zijn verloren.* Geen herenleven voor de zoon van de bloedzuigerman, geen eigen burcht, geen vrouwen of kronen. Alleen een wildlingenzwaard in zijn ingewanden en dan een ongemarkeerd graf. *Die sneeuw neemt me alles af... verdomde rotsneeuw...*

Sneeuw had al eens alles voor hem verpest. Sneeuw, en zijn geliefde Biggetje.

Chet ging staan. Zijn benen waren stijf en de vallende vlokken veranderden het toortlicht in de verte in een vage oranje gloed. Hij had het gevoel dat hij door een wolk bleke, koude insecten aangevallen werd. Ze streken op zijn schouders neer, ze vlogen tegen zijn neus en in zijn ogen. Vloekend veegde hij ze af. *Samwel Tarling*, schoot het hem te binnen. *Ik kan nog met ser Biggetje afrekenen.* Hij wond zijn sjaal om zijn gezicht, trok zijn kap over zijn hoofd en beende door het kamp naar de slaappleaats van die lafaard.

De sneeuw viel nu zo dicht dat hij verdwaalde tussen de tenten, maar ten slotte vond zijn oog het knusse windschermpje dat de jongen voor zichzelf had opgericht tussen een rotsblok en de ravenkooien. Tarling lag onder een stapel zwarte wollen dekens en ruige pelzen begraven. De sneeuw zweefde naar binnen om hem te bedekken. Hij zag eruit als een weke, ronde berg. Flauw als de hoop fluisterde staal langs leer toen Chet zijn dolk zachtjes uit de schede haalde. Een van de raven klokte zacht. 'Sneeuw,' prevelde een tweede en gluurde met zwarte oogjes tussen de tralies door. De eerste voegde daar zijn eigen 'Sneeuw' aan toe. Voetje voor voetje schoof hij behoedzaam langs hen. Hij zou zijn linkerhand voor de mond van die dikzak slaan om zijn kreten te smoren, en dan...

Uuuuuuhoeoeoeoeoeoeoe.

Hij stokte midden in een stap en onderdrukte een vloek toen het hoorngeschal door het kamp sidderde, vaag en veraf, maar niet mis te verstaan. *Niet nu. Goden, vervloekt, niet nu!* De ouwe Beer had verspieters in een cirkel van bomen rond de Vuist geposteerd om alarm te slaan als er iemand aankwam. *Jarmen Bokwel komt terug van de Reuzentrap*, giste Chet, *of Qhorin Halfhand uit de Snerpende Pas.* Een enkele hoornstoot betekende dat er broeders terugkwamen. Als het de Halfhand was kon het zijn dat Jon Sneeuw levend en wel bij hem was.

Sam Tarling ging met slaperige oogjes rechtop zitten en staarde in verwarring naar de sneeuw. De raven krasten luidruchtig en Chet kon zijn honden horen blaffen. *De helft van het rotkamp is wakker.* Zijn in handschoenen gehulde vingers klemden zich om het heft van zijn dolk, terwijl hij wachtte tot het geluid zou wegsterven. Maar het was nog niet weg of het kwam alweer terug, luider en langduriger.

Uuuuuuuuuuhoeoeoeoeoeoeoe.

'Goden,' hoorde hij Sam Tarling janken. De dikke jongen werk-

te zich zwaaiend op zijn knieën overeind, zijn voeten in zijn mantel en dekens verstrikt. Hij schopte ze weg en reikte naar een maliënkolder die hij aan de dichtstbijzijnde rots had gehangen. Toen hij het enorme kledingstuk over zijn hoofd had laten glijden en zich erin werkte zag hij Chet staan. 'Waren het er twee?' vroeg hij. 'Ik droomde dat ik twee signalen hoorde...'

'Geen droom,' zei Chet. 'Twee signalen om de Wacht naar de wapens te doen grijpen. Twee signalen voor naderende vijanden. Daar komt een bijl aan waar *Biggetje* op staat, dikzak. Twee signalen, dat wil zeggen: *wildlingen*.' De vrees op het grote vollemaansgezicht wekte zijn lachlust op. 'Laat ze allemaal naar de zevende hel lopen. Ellendige Harma. Ellendige Mans Roover. Ellendige Smalhout, hij zei dat ze pas over...'

Uuuuuuuuuuuuuuhoeeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoeoe.

Het geluid hield maar aan, totdat het leek of het nooit meer zou wegsterven. De raven fladderden en krijsten, vlogen door hun kooien en botsten tegen de tralies op, en door het hele kamp stonden de broeders van de Nachtwacht op, trokken hun wapenrusting aan, gespten hun zwaardriemen om en reikten naar hun strijdbijlen en bogen. Samwel Tarling trilde op zijn benen en zijn gezicht had de kleur van de sneeuw die overal om hen heen dwarrelde. 'Drie,' piepte hij tegen Chet. 'Dat waren er drie, ik hoorde er drie. Ze blazen nooit drie keer op de hoorn. Nog in geen honderdduizend jaar. Drie betekent...'

'... *Anderen*.' Chet maakte een geluid tussen een lach en een snik in en plotseling was zijn kleingoed nat en voelde hij de pis langs zijn benen lopen en hij zag de stoom van de voorkant van zijn broek slaan.

Jaime

De oostenwind waaide door zijn verwarde haar, zacht en zoetgeurig als Cerseis vingers. Hij hoorde vogels zingen en voelde de rivier onder de boot door bewegen, terwijl de riemen hen met brede zwaaien naar de bleekroze dageraad tilden. Na al die tijd in het donker was de wereld zo lieflijk dat het Jaime Lannister duizelde. *Ik leef en ik ben dronken van zonlicht.* Een lach ontsnapte aan zijn lippen, abrupt als een opgeschrikte kwartel.

‘Stil,’ gromde de deerne stuurs. Een stuurse blik paste beter bij haar brede, lelijke gezicht dan een glimlach. Niet dat Jaime haar ooit had zien glimlachen. Hij vermaakte zich door zich voor te stellen dat ze een van Cerseis zijden japonnen droeg in plaats van dat met ijzer versterkte leren buis. *Je kunt evengoed een koe in zijde bullen.*

Maar de koe kon wel roeien. Onder haar grove bruine broek gingen kuiten als houten kabels schuil en haar lange armspieren strekten en spanden zich bij iedere riemslag. Zelfs nu ze al de halve nacht roeide vertoonde ze nog geen tekenen van vermoeidheid, wat niet gezegd kon worden van zijn neef Cleos, die aan de andere riem zwoegde. *Als je haar zo ziet is het een grote, sterke boerendeerne, maar ze spreekt of ze hooggeboren is en draagt een slagzwaard en een dolk. Ja, maar weet ze die ook te gebruiken?* Jaime was van plan erachter te komen zodra hij zich van die ketens had bevrijd.

Hij droeg ijzeren boeien om zijn polsen en een vergelijkbaar stel om zijn enkels, verbonden met een ijzeren ketting van niet meer dan een voet lang. ‘Je zou haast denken dat mijn woord als Lannister niet goed genoeg is,’ had hij gegrupt toen ze hem boeiden. Hij was toen stomdronken geweest, door toedoen van Catelyn Stark. Hun ontsnapping uit Stroomvliet herinnerde hij zich maar bij stukjes en beetjes. Er waren wat problemen geweest met de cipier, maar die was door de forse deerne overmeesterd. Daarna waren ze een trap opgeklommen die eindeloos ronddraaide. Zijn benen waren zo slap als grassprietten en hij was twee of drie keer gestruikeld, tot de deerne hem haar arm had geboden om op te leunen. Op een bepaald moment was hij in een reismantel gewikkeld en op de bodem van een roeiboort gedeponeed. Hij wist nog dat hij had liggen luisteren

hoe vrouw Catelyn iemand gelastte het valhek van de waterpoort op te halen. Ze zond ser Cleos Frey met nieuwe voorwaarden voor de koningin naar Koningslanding terug, had ze verklaard op een toon die geen tegenspraak duldde.

Daarna moest hij zijn ingedommeld. De wijn had hem slaperig gemaakt en het was heerlijk om zich te kunnen uitstrekken, een luxe die zijn ketens hem in de cel niet hadden gepermitteerd. Jaime had lang geleden geleerd om hazenslaapjes in het zadel te doen als hij op mars was. Dit was niet moeilijker. *Tyrion lacht zich te barsten als hij hoort hoe ik door mijn eigen ontsnapping heen geslapen heb.* Maar nu was hij wakker en maakten die ketens hem kregel. ‘Jonkvrouwe,’ riep hij, ‘als u die ketens doorhakt los ik u af aan de riemen.’

Ze keek opnieuw stuurs, haar gezicht een en al paardentanden en duistere achterdocht. ‘U blijft die ketens dragen, Koningsmoordenaar.’

‘Was je van plan het hele stuk naar Koningslanding te roeien, deerne?’

‘Noemt u mij Briënne, geen *deerne*.’

‘Mijn naam is ser Jaime, geen Koningsmoordenaar.’

‘Ontkent u dat u een koning hebt vermoord?’

‘Nee. Ontken jij je geslacht? Zo ja, rijg die broek dan los en laat eens wat zien.’ Hij wierp haar een onschuldig glimlachje toe. ‘Ik zou je ook kunnen vragen om je keurs los te rijgen, maar zo te zien zou dat niet veel bewijzen.’

Ser Cleos werd onrustig. ‘Neef, neem alsjeblieft de beleefdheid in acht.’

Het Lannister-bloed in zijn aderen is wel heel erg verdund. Cleos was de zoon van zijn tante Genna bij die saaie Emmon Frey die in angst voor heer Tywin Lannister leefde sinds de dag dat hij met diens zuster was getrouwd. Toen heer Walder Frey van de Tweeling zich in de oorlog bij Stroomvliet had aangesloten, had ser Emmon de band met zijn vrouw boven die met zijn vader verkozen. *Een slechte ruil voor de Rots van Casterling,* peinsde Jaime. Ser Cleos leek op een wezel, vocht als een gans en bezat de moed van een bijzonder dapper schaap. Vrouw Stark beloofde hem te laten lopen als hij haar boodschap aan Tyrion overbracht en ser Cleos had plechtig gezworen dat te zullen doen.

Ze hadden heel wat afgezworen in die cel, vooral Jaime. Dat was vrouw Catelins prijs voor zijn vrijheid geweest. Ze had de punt van het zwaard van de forse deerne op zijn hart geplaatst en ge-

zegd: ‘Zweer dat je nooit meer de wapens zult opnemen tegen Stark of Tulling. Zweer dat je je broer zult dwingen zijn gelofte om mijn dochters veilig en ongedeerd terug te zenden, gestand te doen. Zweer het op je riddereer, op je eer als Lannister, op je eer als een gezworen broeder van de Koningsgarde. Zweer het bij het leven van je zuster, dat van je vader en dat van je zoon, bij de oude goden en de nieuwe, en ik stuur je naar je zuster terug. Weiger, en je bloed zal vloeien.’ Hij herinnerde zich nog hoe het staal door zijn lompen heengedrongen was toen ze de punt van het zwaard omdraaide.

Ik vraag me af wat de Hoge Septon zou zeggen van de heiligheid van eden die stomdronken, aan de muur geketend en met een zwaard op de borst gezworen zijn? Niet dat Jaime zich echt om dat boerenbedrog bekommerde, of om de goden die hij beweerde te dienen. Hij dacht aan de emmer die vrouwe Catelyn in zijn cel had omgetrapt. Vreemd mens, om haar dochters aan een man toe te vertrouwen die schijt voor eer bezat. Al vertrouwde ze hem zo weinig als ze durfde. *Ze vestigt haar hoop op Tyrion, niet op mij.* ‘Misschien is ze al met al zo stom nog niet,’ zei hij hardop.

Dat vatte zijn bewaakster verkeerd op. ‘Ik ben niet stom. Noch doof.’

Hij bleef vriendelijk tegen haar; met haar de spot drijven zou zo makkelijk zijn dat het niet leuk meer was. ‘Ik praatte in mezelf, en niet over jou. Die gewoonte wen je jezelf snel aan in een cel.’

Ze fronste tegen hem, duwde de riemen naar voren en trok eraan, duwde ze weer naar voren, en zei niets.

Even glad van tong als ze fraai van gezicht is. ‘Naar je taalgebruik te oordelen ben je edel geboren.’

‘Mijn vader is Selwyn van Tarth, bij de genade der goden heer van Evenschemer.’ Zelfs dat zei ze niet van harte.

‘Tarth,’ zei Jaime. ‘Een akelige, grote rots in de zee-engte, als ik het wel heb. En Evenschemer is eedplichtig aan Stormeinde. Hoe komt het dat je Robb van Winterfel dient?’

‘Ik dien vrouwe Catelyn. En zij heeft me opgedragen u veilig bij uw broer Tyrion in Koningslanding af te leveren, niet om woorden met u te wisselen. Zwijg.’

‘Ik heb mijn buik vol van dat gezwijg, mens.’

‘Praat dan maar tegen ser Cleos. Ik heb tegen monsters niets te zeggen.’

‘Oei,’ zei Jaime. ‘Zijn hier monsters in de buurt? Onder water misschien? In dat wilgenbosje? En ik heb mijn zwaard niet!’

‘Iemand die zijn eigen zuster schendt, zijn koning vermoordt en

een onschuldig kind in de dood stort verdient geen andere naam.'

Onschuldig? Dat rotjoch bespioneerde ons. Jaime had alleen maar een uurtje samen met Cersei gewild. Hun reis naar het noorden was één langdurige kwelling geweest. Iedere dag had hij haar gezien zonder haar te kunnen aanraken en geweten dat Robert elke avond beschonken haar bed in tolde in dat krakende huis op wieden. Tyrion had zijn best gedaan hem in een goed humeur te houden, maar dat was niet genoeg geweest. 'Als het over Cersei gaat neem je de hoffelijkheid in acht, deerne,' zei hij waarschuwend.

'Ik heet Briënne, geen *deerne*.'

'Wat kan jou het schelen hoe een monster je noemt?'

'Ik heet Briënne,' herhaalde ze, vasthoudend als een jachthond.

'Jonkvrouw Briënne?' Nu keek ze zo ongemakkelijk dat Jaime begreep dat hij een zwakke plek had gevonden. 'Of zou *ser* Briënne je beter bevallen?' Hij lachte. 'Nee, ik vrees van niet. Je kunt een melkkoe met een staartriem, hoofdplaat en borstpantser uitdossen en haar van top tot teen met zijde behangen, maar daarmee kun je er nog niet mee ten strijde trekken.'

'Neef Jaime, alsjeblijft, wil je niet zulke grove taal uitslaan.' Onder zijn mantel droeg ser Cleos een wapenrok met de tweelingtoren van het huis Frey, gekwartierd met de gulden leeuw van Lanister. 'We hebben nog ver te gaan, laten we nu geen ruzie met elkaar maken.'

'Als ik ruzie maak, doe ik dat met een zwaard, neef. Ik sprak de dame toe. Vertel eens, deerne, zijn alle vrouwen op Tarth zo lelijk als jij? Dan heb ik met de mannen te doen. Misschien weten ze op zo'n naargeestige berg in zee niet hoe echte vrouwen eruitzien.'

'Tarth is mooi,' gromde de deerne tussen de riemslagen door. 'Het wordt het Eiland van Saffier genoemd. Hou je kop, monster, tenzij je wilt dat ik je muilkorf.'

'Ze is nog grof gebekt ook, hè neef?' vroeg Jaime aan ser Cleos. 'Al moet ik wel toegeven dat ze lef heeft. Er zijn niet veel mannen die me recht in mijn gezicht voor monster durven uitmaken.' *Al nemen ze achter mijn rug ongetwijfeld geen blad voor de mond.*

Ser Cleos kuchte nerveus. 'Jonkvrouw Briënne heeft die leugens vast van Catelyn Stark. De Starks koesteren geen hoop u met het zwaard te verslaan, dus nu voeren ze oorlog met venijnige woorden.'

Ze hebben me met het zwaard verslagen, kinloos misbaksel dat je bent. Jaime glimlachte wereldwijs. Wereldwijze lachjes zijn voor velerlei uitleg vatbaar als je de mensen hun gang laat gaan. *Heeft*

neef Cleos al die vuilspuiterij nu echt geslikt of wil hij bij mij in een goed blaadje komen? Wat hebben we hier, een eerlijke schaapskop of een kontlikker?

Ser Cleos bazelde onbekommerd verder. ‘Wie denkt dat een gezworen broeder van de Koningsgarde een kind te na zou komen weet niet wat eer is.’

Een kontlikker. De waarheid was, dat Jaime er spijt van had gekregen dat hij Brandon Stark uit dat raam had gekieperd. Toen het jong alsmaar niet doodging had Cersei hem geen moment rust gegund. ‘Hij was *zeven*, Jaime,’ had ze hem verweten. ‘Zelfs als hij begreep wat hij zag hadden we hem heus wel zo bang kunnen maken dat hij zijn mond hield.’

‘Ik had nooit gedacht dat jij zou willen...’

‘Jij déntk ook nooit. Als dat joch bijkomt en zijn vader vertelt wat hij heeft gezien...’

‘Als, als, als.’ Hij had haar op schoot getrokken. ‘Als hij bijkomt zeggen we dat hij gedroomd heeft, we maken hem voor leugenaar uit en in het ergste geval vermoord ik Ned Stark.’

‘En wat denk je dat *Robert* dan zal doen?’

‘Laat Robert doen wat hem goeddunkt. Ik verklaar hem desnoods de oorlog. De Oorlog om Cerseis Kut, zullen de zangers dat noemen.’

‘Jaime, laat me los,’ raasde ze, worstelend om los te komen.

In plaats daarvan had hij haar gekust. Even had ze zich verzet, maar toen opende haar mond zich onder de zijne. Hij herinnerde zich de smaak van wijn en kruidnagelen op haar tong. Ze sidderde. Zijn hand ging naar haar keurs en gaf er een ruk aan, zodat de zijde scheurde en haar borsten vrijkwamen. En even waren ze dat joch van Stark vergeten.

Had Cersei er naderhand wel weer aan gedacht en die kerel gehoord over wie vrouwe Catelyn had gesproken, om er zeker van te zijn dat de jongen nooit meer zou ontwaken? *Als ze hem dood had willen hebben had ze mij wel gestuurd. En het is niets voor haar om een handlanger te sturen die zo’n moord zo grandioos verknoeit.*

Stroomafwaarts glansde de zon op het winderige rivieroppervlak. De zuidelijke oever was van rode klei, gelijkmatig als een weg. Kleine stroompjes voedden de grotere, en de rottende stronken van verdronken bomen klampten zich aan de oevers vast. De noordkant was wilder. Twintig voet hoge, steile rotsen rezen boven hen uit, bekrond door groepjes beuken, eiken en kastanjes. Op de heuvels verderop ontwaarde Jaime een wachttorens die met iedere riemslag

groeide, maar lang voor ze er waren zag hij al dat het ding verlaten was en dat de verweerde stenen door klimrozen overwoekerd waren.

Toen de wind draaide hielp ser Cleos de forse deerne het zeil te hijsen, een stijve driehoek van rood en blauw gestreept zeildoek. De kleuren van de Tullings, die hen zouden verzekeren van ellende als ze op de rivier op Lannister-troepen zouden stuiten. Maar een ander zeil hadden ze niet. Briënne nam het roer. Jaime gooide het zijzwaard uit, en zijn ketens rammelden. Daarna schoten ze sneller op, hun vlucht werd bevorderd door wind en stroom. ‘We kunnen onszelf het nodige gereis besparen als je me bij mijn vader aflevert in plaats van bij mijn broer,’ merkte hij op.

‘De dochters van vrouwe Catelyn zijn in Koningslanding. Of ik ga terug met de meisjes, of ik ga helemaal niet terug.’

Jaime keerde zich naar ser Cleos toe. ‘Neef, leen me je mes.’

‘Nee.’ De vrouw verstrakte. ‘Ik wil niet hebben dat je gewapend bent.’ Haar stem was even onbuigzaam als steen.

Ze is zelfs nog bang voor me als ik ketens draag. ‘Cleos, ik vrees dat ik je moet vragen of je me wilt scheren. Laat de baard zitten, maar haal wel het haar van mijn hoofd.’

‘Wil je kaalgeschoren worden?’ vroeg Cleos Frey.

‘Het rijk kent Jaime Lannister als een baardeloze ridder met lang gouden haar. Een kale vent met een smerige gele baard valt misschien minder op. Ik wil liever niet herkend worden met die ijzers om.’

De dolk had scherper kunnen zijn. Cleos hakte er manmoedig op los en zaagde en sneed zich een weg door de klitten. Het haar gooide hij overboord. De gouden krullen dreven op het wateroppervlak en raakten geleidelijk aan achterop. Toen de klitten verdwenen kroop er een luis over zijn nek omlaag. Jaime ving hem en plette hem met zijn duimnagel. Ser Cleos plukte er nog meer van zijn hoofdhuid en smeed ze in het water. Jaime maakte zijn hoofd nat en liet ser Cleos het lemmet wetten, voordat hij de laatste gele stoppels eraf schraapte. Toen dat klaar was fatsoeneerden ze ook zijn baard.

Het spiegelbeeld in het water was een man die hij niet kende. Hij was niet alleen kaal, maar zag er ook uit alsof hij in die kerker vijf jaar ouder was geworden. Zijn gezicht was magerder, met holle ogen en rimpels die hij zich niet kon herinneren. *Zo lijkt ik niet meer zo sprekend op Cersei. Dat zal ze afschuwelijk vinden.*

Tegen de middag was ser Cleos ingeslapen. Zijn gesnurk klonk

als het paren van eenden. Jaime rekte zich uit om de wereld langs te zien drijven. Na die donkere cel was iedere rots en elke boom een wonder.

Er kwamen wat eenkamerhutten langs die op lange palen prijkten, waardoor ze op kraanvogels leken. De mensen die er woonden gaven geen enkel teken van leven. Vogels vlogen over hen heen of schreeuwden in de bomen langs de wal en Jaime zag zilveren vissen als messen door het water flitsen. *Tullingforellen, een slecht voor-teken*, dacht hij, tot hij een nog slechter zag. Een van de drijvende houtblokken die ze passeerden bleek een dode man te zijn, bloede-loos en opgezwollen. Zijn mantel was in de wortels van een omgevallen boom blijven haken en de kleur was onmiskenbaar het karmijnrood van de Lannisters. Hij vroeg zich af of het lijk van iemand was die hij kende.

De eenvoudigste weg om goederen of mensen door het rivieren-gebied te vervoeren was via de vorken van de Drietand. In vredes-tijd zouden ze vissers in hun bootjes zijn tegengekomen, graan-schuiten die stroomafwaarts werden geboomd, kooplieden die vanaf hun drijvende winkels naalden en rollen stof verkochten, misschien zelfs een fleurig geverfde komediantenboot met veelkleurig geblok-te zeilen die van dorp naar dorp en van slot naar slot stroomop-waarts trok.

Maar de oorlog had zijn tol geëist. Ze voeren langs dorpen maar zagen geen dorpingen. Een leeg net dat kapotgehakt en gescheurd aan een paar bomen hing was alles wat naar vissersvolk verwees. Een jong meisje dat haar paard drenkte, reed weg zodra ze hun zeil in het oog kreeg. Later passeerden ze een stuk of wat boeren die onder aan een uitgebrande woontoren in een veld groeven. De man-nen staarden hen met doffe ogen aan en ploeterden weer verder zo-dra ze hadden vastgesteld dat het roeiboortje geen bedreiging vorm-de.

De Rode Vork was breed en traag, een kronkelende rivier vol lus-sen en bochten, bezaaid met kleine beboste eilandjes en dikwijls ver-nauwd door zandbanken en stronken die net onder het waterop-pervlak loerden. Briënne leek echter een scherp oog voor de gevaren te hebben en scheen altijd de juiste vaargeul te kunnen vinden. Toen Jaime haar complimenteerde met haar kennis van de rivier keek ze hem wantrouwig aan en zei: 'Ik ken de rivier niet. Tarth is een ei-land. Ik kon al met riemen en zeilen omgaan voor ik ooit op een paard had gezeten.'

Ser Cleos ging rechtop zitten en wreef in zijn ogen. 'Goden, wat

heb ik een pijn aan mijn armen. Ik hoop dat die wind aanhoudt.’ Hij snoof. ‘Ik ruik regen.’

Een flinke bui zou Jaime welkom zijn. De kerkers van Stroomvliet waren niet de schoonste plek van de Zeven Koninkrijken. Hij moest inmiddels als een overrijpe kaas ruiken.

Cleos tuurde de rivier af. ‘Rook.’

Een dunne grijze vinger wenkte hen voort. Kringelend en konkelend rees hij verscheidene mijlen verderop vanaf de zuidoever omhoog. Daaronder kon Jaime de smeulende resten van een groot gebouw onderscheiden, en een levende eik vol dode vrouwen.

De kraaien waren nog maar net aan de lijken begonnen. De dunne touwen sneden diep in de zachte halzen en bij elke windvlaag draaiden en zwaaiden ze. ‘Heel onridderslijk,’ zei Briënne toen ze zo dichtbij waren dat ze het duidelijk konden zien. ‘Geen waarachtig ridder zou zo’n moedwillige slachtpartij goedkeuren.’

‘Waarachtige ridders zien wel ergere dingen als ze ten strijde trekken, deerne,’ zei Jaime. ‘En ze dóén ze ook.’

Briënne wendde het roer naar de oever. ‘Ik laat geen onschuldigen voor de kraaien hangen.’

‘Een harteloze deerne. Kraaien moeten ook eten. Blijf op de rivier en laat de doden met rust, mens.’

Ze landden stroomopwaarts van de plek waar de grote eik over het water hing. Terwijl Briënne het zeil streek, klom Jaime uit de boot, gehinderd door zijn ketens. De Rode Vork vulde zijn laarzen en drong door zijn gerafelde broek. Lachend viel hij op zijn knieën, dompelde zijn hoofd in het water en kwam drijfnat en druipend weer boven. Er zat vuil aan zijn handen gekoekt, en toen hij ze in de stroom had schoongeschrobd leken ze magerder en bleker dan in zijn herinnering. Zijn benen waren ook stijf en wankelden onder zijn gewicht. *Ik heb veel te lang in die rotkerker van Hoster Tulling gezeten.*

Briënne en Cleos trokken het bootje op de oever. Boven hen hing de dode lichamen als rotte vruchten te rijpen. ‘Een van ons zal ze los moeten snijden,’ zei de deerne.

‘Ik klim er wel in.’ Jaime waadde rammelend aan wal. ‘Als je die ketens er maar afhaalt.’

De deerne staarde omhoog naar een van de dode vrouwen. Jaime schuifelde dichterbij met kleine, hortende stapjes, de enige manier die de voet-lange keten hem toestond. Toen hij het primitieve bordje zag dat om de nek van het hoogste lijk hing moest hij glimlachen. ‘*Dit zijn Leeuwensletten,*’ las hij hardop. ‘O ja, mens, heel

onridderlijk... maar door jouw kant gedaan, niet door de mijne. Wie zouden die vrouwen zijn?’

‘Kroegmeiden,’ zei ser Cleos Frey. ‘Dit was een herberg, dat staat me nu weer bij. Een paar leden van mijn escorte hebben hier de nacht doorgebracht toen we laatst naar Stroomvliet terugkeerden.’ Van het gebouw restte niets anders dan de stenen fundering en een wirwar van ingestorte, verkoolde balken. Uit de as steeg nog rook op.

Bordelen en hoeren liet Jaime aan zijn broer Tyrion over. De enige vrouw die hij ooit had begeerd was Cersei. ‘Die meisjes hebben wat soldaten van mijn vader een pleziertje gedaan, krijg ik de indruk. Misschien hebben ze hun te eten en te drinken gegeven. Zo hebben ze hun verraderskragen verdiend, met een kus en een kroes bier.’ Hij keek naar beide zijden de rivier af om zich ervan te vergewissen dat ze helemaal alleen waren. ‘Dit is het grondgebied van Vaaren. Misschien heeft heer Jonos ze laten doden. Mijn vader heeft zijn slot in brand gestoken. Ik ben bang dat hij ons geen goed hart toedraagt.’

‘Het kan ook het werk van Marq Pijper zijn,’ zei ser Cleos. ‘Of van dat dwaallicht Beric Dondarrion, al heb ik gehoord dat hij alleen krijgslieden doodt. Misschien een bende noorderlingen van Rous Bolten?’

‘Bolten is door mijn vader bij de Groene Vork verslagen.’

‘Maar niet gebroken,’ zei ser Cleos. ‘Hij is weer naar het zuiden gegaan toen heer Tywin tegen de Voorden optrok. Het laatste nieuws in Stroomvliet was dat hij Harrenhal op ser Amaury Lors had veroverd.’

Dat klonk Jaime erg onprettig in de oren. ‘Briënne,’ zei hij, ditmaal zo beleefd haar bij haar naam te noemen in de hoop dat ze zou luisteren, ‘als heer Bolten Harrenhal bezet houdt ligt het voor de hand dat zowel De Drietand als de Koningsweg worden gadeslagen.’

Hij meende een zweem van onzekerheid in haar grote blauwe ogen te ontwaren. ‘U staat onder mijn bescherming. Ze zouden mij eerst moeten doden.’

‘Daar zullen ze geen been in zien, lijkt mij.’

‘Ik vecht net zo goed als u,’ zei ze verdedigend. ‘Ik was een van koning Renlings zeven uitverkorenen. Hij heeft me eigenhandig met de gestreepte zijde van de Regenbooggarde bekleed.’

‘De Regenbooggarde? Jij en nog zes andere meisjes, zeker? Een zanger zei eens dat zijde alle meisjes mooi maakt... maar die had jou vast nooit gezien.’

De vrouw kreeg een kleur. ‘We moeten nog graven delven.’ Ze begon de boom in te klimmen.

De lagere takken van de eik waren groot genoeg om haar gewicht te dragen toen ze de stam in geklommen was. Ze liep met haar dolk in de hand door de bladeren om de lijken los te snijden. Vliegen omzwermden de neerstortende lichamen en de stank nam toe naarmate er meer vielen. ‘Wat een hoop moeite voor een paar hoeren,’ klaagde ser Cleos. ‘En waarmee worden we geacht te graven? We hebben geen schoppen en ik ben niet van plan mijn zwaard te gebruiken. Ik...’

Briënne slaakte een kreet. Ze sprong naar beneden in plaats van omlaag te klimmen. ‘Naar de boot. Snel. Ik zag een zeil.’

Ze maakten zoveel mogelijk haast, al kon Jaime nauwelijks rennen en moest hij door zijn neef het roeibootje in getrokken worden. Briënne duwde af met een riem en hees ijlings het zeil. ‘Ser Cleos, u zult ook moeten roeien.’

Hij deed wat ze gezegd had. Het bootje kliefde nu iets sneller door het water. Stroom, wind en riemen hielpen hen gezamenlijk voort. Jaime zat geketend en wel stroomopwaarts te turen. Alleen de punt van het andere zeil was te zien. Door de lus in de Rode Vork leek het zich aan de overkant van de velden te bevinden en achter een scherm van bomen naar het noorden te schuiven, terwijl zij naar het zuiden gingen. Maar dat leek maar zo, wist hij. Hij hief beide handen op om zijn ogen af te schermen. ‘Modderig rood en waterig blauw,’ verklaarde hij.

Briënnes brede mond maalde geluidloos, zodat ze eruitzag als een herkauwende koe. ‘Sneller, ser.’

Achter hen was de herberg weldra uit het zicht verdwenen en ze verloren ook de punt van het zeil uit het oog, maar dat zei niets. Zodra de achtervolgers de lus om waren zouden ze weer zichtbaar zijn. ‘We kunnen altijd nog hopen dat de nobele Tullings zullen aanleggen om die dode hoeren te begraven.’ Het idee om naar zijn cel terug te keren sprak Jaime niet aan. *Tyrion zou nu een list verzinnen, maar alles wat ik kan bedenken is met een zwaard op ze af stormen.*

Bijna een uur speelden ze verstoppertje met hun achtervolgers en doken om bochten heen en tussen kleine beboste eilandjes door. Juist toen ze hoopten dat ze ontkomen waren werd in de verte het zeil weer zichtbaar. Ser Cleos liet zijn riem even rusten. ‘Dat de Anderen ze halen!’ Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd.

‘Roeien!’ zei Briënne.

‘Dat is een riviergalei die achter ons aankomt,’ verklaarde Jaime, toen hij een poosje had gekeken. Het schip leek met elke riemslag iets groter te worden. ‘Aan weerskanten negen riemen, dus dat wil zeggen achttien man. Meer, als ze er behalve roeiers ook krijgslieden ingestopt hebben. En grotere zeilen dan wij. Daar ontkomen we niet aan.’

Ser Cleos verstijfde aan zijn riemen. ‘Zei je achttien?’

‘Zes voor elk van ons. Ik had er liever acht gehad, maar deze armbandjes hinderen me een beetje.’ Jaime stak zijn polsen omhoog. ‘Tenzij vrouwe Briënne zo vriendelijk zou willen zijn mij los te maken?’

Ze negeerde hem en legde al haar kracht in haar riemslagen.

‘We hadden een halve nacht voorsprong,’ zei Jaime. ‘Zij roeien al sinds zonsopgang, terwijl er telkens twee riemen rusten. Ze zijn vast uitgeput. Zojuist heeft de aanblik van ons zeil hun krachten hernieuwd, maar dat zal niet lang duren. We zullen er heel wat kunnen doden.’

Ser Cleos staarde hem met open mond aan. ‘Maar... ze zijn met zijn achttien.’

‘Op zijn minst. Eerder met twintig of vijfentwintig.’

Zijn neef kreunde. ‘Tegen achttien man kunnen we niet eens op.’

‘Zei ik dat dan? Het beste waarop we kunnen hopen, is strijdend ten onder te gaan.’ Hij was volkomen oprecht. Jaime Lannister had de dood nooit gevreesd.

Briënne staakte haar geroei. Vlasblonde haarstrengen zaten tegen haar bezwete voorhoofd geplakt en die grimas maakte haar lelijker dan ooit. ‘U staat onder mijn bescherming,’ zei ze, haar stem zo verstikt van woede dat ze bijna gromde.

Hij moest lachen om zoveel woestheid. *Het is net de Jachthond met tietten*, dacht hij. *Althans, als ze noemenswaardige tietten had.* ‘Bescherm me dan, deerne. Of maak me los, zodat ik mezelf kan beschermen.’

De galei scheerde stroomafwaarts, een grote houten libel. Dankzij de furieuze riemslagen schuimde het water wit om de boeg. Het schip liep zichtbaar op hen in en de mannen aan dek dromden samen bij de voorplecht. Metaal blonk in hun handen, en Jaime zag ook bogen. *Schutters*. Hij had een hekel aan boogschutters.

Bij de boeg van de toesnellende galei stond een gedrongen man met een kaal hoofd, borstelige grijze wenkbrauwen en gespierde armen. Over zijn maliënkolder droeg hij een smoezelige witte wapenrok met daarop een lichtgroene treurwilg geborduurd, maar zijn

mantel was vastgegespt met een zilveren forel. *Het hoofd van de wacht van Stroomvliet*. In zijn tijd was ser Robin Reyger als krijgsman berucht geweest om zijn vasthoudendheid, maar hij had zijn tijd gehad. Hij was van Hoster Tullings leeftijd en samen met zijn heer oud geworden.

Toen de boten nog vijftig pas van elkaar verwijderd waren zette Jaime zijn handen aan zijn mond en riep over het water: *'Komt u mij goede reis wensen, ser Robin?'*

'Ik kom je terughalen, Koningsmoordenaar,' bulderde ser Robin Reyger. *'Hoe komt het dat je je gouden haar kwijt bent?'*

'Ik hoop mijn vijanden te verblinden met de glans van mijn hoofd. Bij u heeft dat niet slecht gewerkt.'

Ser Robin kon er niet om lachen. De afstand tussen roeiboot en galei was tot veertig pas geslonken. *'Riemen en wapens in de rivier gooien, dan hoeft niemand iets te overkomen.'*

Ser Cleos draaide zich om. *'Jaime, zeg tegen hem dat Lady Catelyn ons vrijgelaten heeft... een uitwisseling van gevangenen, volgens de wet...'*

Dat deed Jaime, al had hij er niets aan. *'Catelyn Stark heeft het in Stroomvliet niet voor het zeggen,'* schreeuwde ser Robin terug. Vier boogschutters posteerden zich aan weerskanten van hem, twee staand en twee knielend. *'Smijt jullie zwaarden in het water!'*

'Ik heb geen zwaard,' riep hij terug, *'maar als ik er wel een had zou ik het in jouw buik steken en er de ballen van die vier lafaards mee afhakken.'*

Zijn antwoord was een zwerm pijlen. Een drong er in de mast, twee doorboorden het zeil en de vierde miste Jaime op een voet na.

Voor hen doemde weer een brede lus van de Rode Vork op. Briënne stuurde de roeiboot scherp de bocht om. Toen ze draaiden zwiepte de giek om, en het zeil bolde met een knal op in de wind. Verderop lag een groot eiland midden in de stroom. De hoofdgeul liep langs de linkeroever. Rechts takte er een zijarm af die tussen het eiland en de hoge rotsen op de noordoever door liep. Briënne verschoot de helmstok, en de roeiboot schoot met klapperend zeil naar links. Jaime zag haar ogen. *Mooie ogen,* dacht hij, *en kalm ook.* Mannenogen waren een open boek voor hem. Hij wist hoe angst eruitzag. *Ze is vastberaden, niet wanhopig.*

Dertig pas achter hen draaide de galei de bocht in. *'Ser Cleos, pak de helmstok,'* beval de deerne. *'Koningsmoordenaar, neem een riem en houd ons van de rotsen af.'*

'Tot uw orders, vrouwe.' Een riem was wel geen zwaard, maar

met het blad, mits welgemikt, kon je iemand het gezicht inslaan, en de schacht was bruikbaar om te pareren.

Ser Cleos duwde Jaime de riem in zijn hand en krabbelde haastig naar de achtersteven. Ze kruisten voor de punt van het eiland langs en doken scherp de zijarm in, en toen de boot overstag ging sloeg er een golf water tegen de rotswand. Het eiland was dicht bebost, een wirwar van wilgen, eiken en rijzige dennen die dichte schaduwen over het snelstromende water wierpen en de wortels en verrotte stronken van ondergestroomde bomen onzichtbaar maakten. Links rees de rotswand steil en stenig omhoog, en aan de voet ervan schuimde de rivier rond gebarsten rotsblokken en puin dat van de klip gestort was.

Ze voeren uit de zon de schaduw in, voor de galei aan het zicht onttrokken door de groene muur van de bomen en de grijsgrauwe steen van de rotswand. *Even geen last van de pijlen*, dacht Jaime, terwijl hij hen afduwde van een grote steen die half onder water lag.

Het roeibootje wiebelde. Hij hoorde een zachte plons, en toen hij omkeek was Briënne weg. Het volgende ogenblik zag hij haar weer, bezig zich onder aan de klip uit het water te hijsen. Ze waadde een ondiepe poel door, klauterde een paar rotsen over en begon te klimmen. Ser Cleos' ogen puilden uit zijn hoofd. *Idioot*, dacht Jaime. 'Negeer die deerne,' snauwde hij tegen zijn neef. 'Sturen.'

Ze konden het zeil achter de bomen zien bewegen. Aan het begin van de zijarm kwam de riviergalei vol in het zicht, vijftwintig pas achter hen. De boeg ging scherp overstag en er vlogen wat pijlen de lucht in, allemaal naast. De boogschutters hadden last van het deinen van de twee boten maar dat zouden ze gauw genoeg weten te compenseren, besefte Jaime. Briënne was halverwege de rotswand en trok zich van steunpunt naar steunpunt op. *Zo ziet Reyger haar zeker, en dan laat hij haar door zijn boogschutters neerhalen*. Jaime besloot om te kijken of de oude man zich door zijn trots tot een stommiteit zou laten verleiden. 'Ser Robin,' schreeuwde hij, 'luister eens.'

Ser Robin hief een hand op en zijn schutters lieten hun bogen zakken. *'Zeg wat je wilt, Koningsmoordenaar, maar doe het snel.'*

De roeiboot schoot door een nest van gebroken stenen heen toen Jaime riep: *'Ik weet een betere manier om dit te beslechten – een tweegevecht. U en ik.'*

'Ik ben niet vanmorgen geboren, Lannister.'

'Nee, maar het zit erin dat u vanmiddag zult sterven.' Jaime stak zijn handen op zodat de ander zijn boeien kon zien. *'Ik zal u geke-*

tend en wel bevechten. Wat hebt u te vrezen?’

‘Jou niet. Als het aan mij lag zou ik niets liever doen, maar ik heb bevel u zo mogelijk levend terug te brengen. Schutters.’ Hij gaf ze een teken om door te gaan. *‘Opzetten. Spannen. Losla...’*

De afstand was nog geen twintig pas. De schutters konden bijna niet missen, maar toen ze hun bogen spanden regende er een watterval van steentjes op hen neer. De kiezels kletterden bij hen op het dek, stuiterden van hun helmen af en plonsden aan weerkanten van de boeg in het water. Degenen die snel genoeg van begrip waren keken op, net op het moment dat een rotsblok ter omvang van een koe zich van de top van de klip losmaakte. Ser Robin slaakte een kreet van ontzetting. De steen tuimelde door de lucht, raakte de rotswand, brak in tweeën en smakte bovenop hen. Het grootste stuk sloeg de mast doormidden, scheurde het zeil, smiet twee van de schutters met een boog de rivier in en verbrijzelde het been van een roeier die zich net over zijn riem boog. De snelheid waarmee de galei zich met water vulde liet vermoeden dat het kleinste brokstuk recht door de romp gegaan was. De kreten van de roeiers weerkaatsten tegen de rotswand, terwijl de boogschutters in de stroom wild met hun armen maaiden. Naar het gespetter te oordelen konden ze geen van beiden zwemmen. Jaime lachte.

Tegen de tijd dat ze uit de zijarm opdoken was de galei tussen ondiepten, kolken en boomwortels vastgelopen en had Jaime Lanister geconstateerd dat de goden goed waren. Ser Robin en zijn driewerf vervloekte boogschutters hadden een lange, natte wandeling naar Stroomvliet voor de boeg en zelf was hij bovendien die grote, lelijke deerne kwijt. *Ik had het zelf niet beter kunnen bedenken. Als ik eenmaal die ijzers kwijt ben...*

Ser Cleos slaakte een kreet. Toen Jaime opkeek denderde Briënne een eind voor hen uit over de bovenrand van de klip. Terwijl hun boot de bocht van de rivier volgde, had zij een stukje afgestoken over een landtong. Ze wierp zich van de rots, en zoals ze zich kromde in die duik was ze bijna gracieus. Het zou onaardig zijn om te hopen dat haar hoofd op een steen te pletter zou slaan. Ser Cleos stuurde het bootje naar haar toe. Gelukkig had Jaime zijn riem nog. *Een goeie klap als ze eraan komt plonzen en ik heb geen last meer van haar.*

In plaats daarvan merkte hij dat hij zijn riem over het water heen stak. Briënne greep hem vast en Jaime trok haar naar zich toe. Toen hij haar in het bootje hielp liep het water uit haar haren en droop het uit haar doorweekte kleren in plasjes op het dek. *Ze is nog le-*

lijker als ze nat is. Wie had dat voor mogelijk gehouden? ‘Je bent een verdomd stomme deerne,’ zei hij tegen haar. ‘We hadden zonder jou verder kunnen varen. Je verwacht nu zeker dat ik dank je wel zeg.’

‘Ik wil jouw bedankjes niet, Koningsmoordenaar. Ik heb een eed gezworen om je veilig in Koningslanding te brengen.’

‘En die wil je houden?’ Jaime wierp haar zijn meest verblindende glimlach toe. ‘Dat zou nog eens een wonder zijn.’